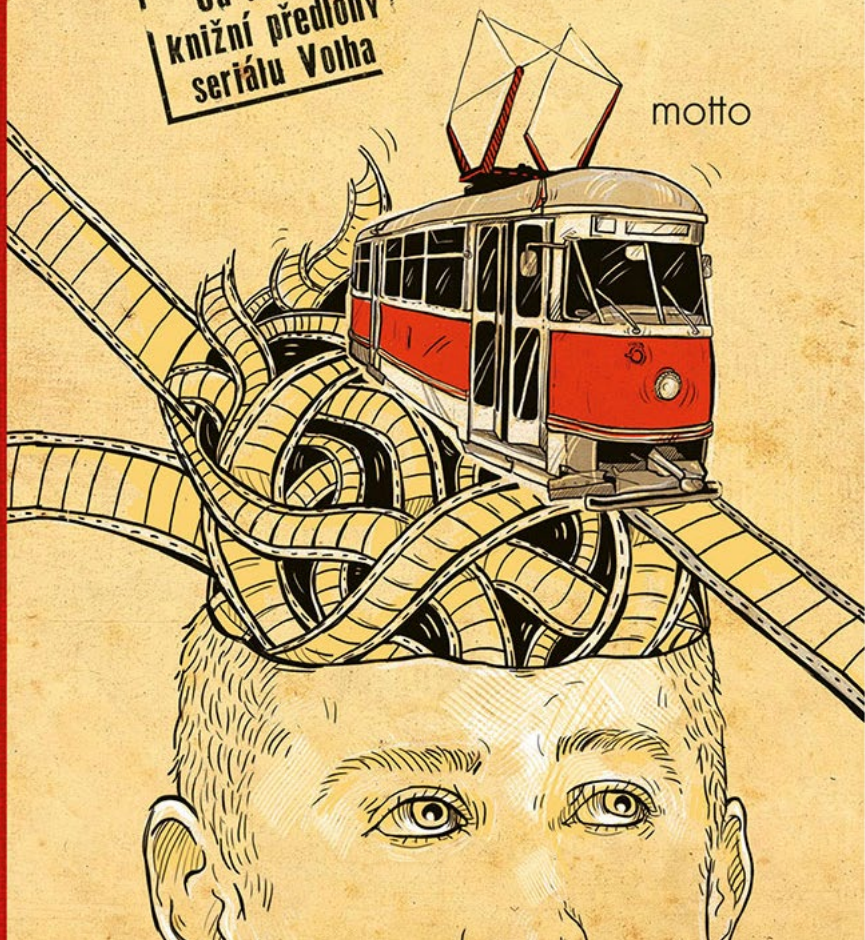

Konečná

Karel Hynie

Od autora
kníží předlohy
seriálu Volha

motto

Konečná

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Karel Hynie

Konečná – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KONEČNÁ

Konečná

Karel Hynie

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Premiéra

První služebák jel od Veletržního paláce ve 3.20, ten musel Vašek bezpodmínečně stihnout, pokud jeho číslo vyjíždělo hned po čtvrté. Další šanci dostat se do Kobylis v tyhle nekřesťanské hodiny byla zatahující noční sedmnáctka ve 3.35, za další čtvrt hodinu jel druhý služebák a pak už by musel čekat na první normální ranní linku z vozovny na opačném konci, což by nejspíš znamenalo prošvihnutí nástupu do šichty, a tuhle nepříjemnost nechtěl hned první den riskovat. Včera odpoledne sice už absolvoval jako zácvik tři kolečka na trojce s nějakou bábou, která na tramvaji štípala lístky nejspíš ještě za Masaryka, ale to ani nebylo za plnou gáži. Ze svojí primice mohl mít docela dobrý pocit, protože jeho mentorka si hned po výjezdu z remízy sedla do kouta vlečňáku, za celou dobu mu dala jediný pokyn – včas ve stanicích zvonit, aby měli na koncích čas aspoň na jednu cigaretu, a pak už na *Vychovatelně* zadřímala a kromě těch intenzivně prohulených pauz na smyčkách spokojeně celou šichtu prochrápala.

Dneska ovšem už to bylo naostro, za plný plat a s plnou odpovědností, tak byl kupodivu i trošku nervózní, což ho samotného dost překvapovalo. Zvláště pak u vědomí, jak ne skutečně proflákal posledních šest let během velice otravného

a neúspěšného vysokoškolského studia. Ale když už jsem si ten život takhle posral, že jsem v pětadvaceti úplně nýmand, nadával si v duchu, tak bych se měl asi konečně začít chovat trochu dospěle. Nikdo přece neříká, že budu štípat lístky v tramvaji věčně, třeba se časem najde to něco, co by mě mohlo opravdu bavit a na co jsem doteďka nenarazil. Zatím ho hlavně zajímalo pití piva a nedokonalá hra na piano. S těmito dovednostmi sice občas slavil společenské úspěchy, ovšem jako trvalé řešení aktuální životní situace se nejevily příliš perspektivními.

Že si jako první skutečný zdroj obživy zvolil Dopravní podnik hlavního města Prahy, to byla náhoda jenom částečně. V první řadě potřeboval mít co nejdřív v občance nějaké razítko zaměstnavatele, protože od data na zprávě děkanátu, že vzhledem k tomu... a tak dále... pozbývá veškerých práv vysokoškolského studenta, uplynuly už čtyři měsíce a při eventuální nejbližší perlustraci mu tedy hrozilo na stávající právní poměry oprávněné obvinění z příživnictví. K tomu se ještě přidružila drobná komplikace, že jeho občanský průkaz pozbyl platnosti už takřka před pěti lety, takže na první pohled drobný administrativní přestupek rázem nabýval rozměrů trestného činu, za který by v téhle nelehké době zřejmě následoval trest nikoli podmíněný.

V zemi, kde je právo na práci zajištěno ústavou, by samozřejmě nemělo být problémem potřebné razítko do příslušné kolonky identifikační karty získat, pro chlapce z takřkajících lepší rodiny však přece jenom existovaly jisté omezující faktory směrem k potenciálnímu zaměstnavateli, který by jeho trable s eventuálním příživnictvím eliminoval. K některým

profesím, přicházejícím pro zkrachovalého vysokoškoláka v úvahu, mu chyběl talent, pro jiné zase neměl dostatečně otrlý žaludek. A tak se štípání tramvajových lístků jevílo jako společensky jakž takž přijatelné řešení. Tohle povolání skutečně nekladlo žádné mimořádné požadavky na intelektuální, manuální ani kádrové předpoklady, navíc se tu vždycky pohybovala značná množina brigádníků především z řad studentstva, kterou bývalý vysokoškolák může nějaký čas používat jako společenské mimikry. A brali tady skutečně každého, i když Vašek dost překvapeně zíral na několikahodinový test IQ, který musel při nástupu do tří denního tramvajáckého kurzu podstoupit. Když před šesti lety absolvoval přijímací řízení na chemii, stačilo jim maturitní vysvědčení. Později se ovšem z dobře informovaných kruhů dověděl, že ty IQ testy v dopravním podniku sloužily pouze k výkazům úřednické aktivity a ihned po vyplnění byly skartovány, aniž je kdokoli vyhodnocoval.

Naučit se z paměti zastávky všech tramvajových linek bylo pro Pražáka a bývalého chemika určitě jednodušší než odříkat všechny grupy Mendělejevovy periodické soustavy. Systém vyznačování data, linky, hodiny a pásma kleštičkami do panenského tramvajového lístku, jakož i vyznačování přestupů rychle pochopila i cvičená opice, a tak největším problémem před nástupem do *Vozovny Kobylisy* bylo pro Vaška získání tramvajácké uniformy. Zaměstnancům výstrojního skladu v Rustonce zabralo hodně času, než v nějakém nejzastrčenějším oddělení objevili šedivý obleček konfekční velikosti 2-64-C, do kterého se jakž takž narval. Stejně počítal s tím, že pokud to bude jen trochu možné, bude své

nové zaměstnání provozovat v civilu, aby spíše než s armádou dopraváků splýval s onou podmnožinou studentských brigádníků. Ostatně, pracovní smlouvu pro jistotu uzavřel na dobu určitou, neboli termínovaný poměr na dobu jednoho roku, což de facto brigáda byla, takže vlastně kromě sebe tímto trikem ani nebude nikoho obelhávat.

S koženou brašnou na peníze, zvanou v profesním žargonu žebadlo, potíže nebyly, jenom si musel náležitě upravit řemen, aby dobře seděla na jeho mohutném pupku. Do ní pak nafasoval konto lístků v hodnotě dvou tisíc pěti set korun, sestávající z dvou tisíc lístků korunových, čtyř set lístků polovičních pro děti a vojsko a stovky tříkorunových nočních lístků. Během včerejšího zácviku se mu už povedlo prodat zboží za několik stovek a výdělek převážně v mincích žebadlo dost výrazně zatížil. Značnou část večera pak strávil zpočátku velmi neumělými pokusy srolovat drobáky do ruliček po padesáti kusech, aby si ráno mohl prodané lístky dokoupit. V kurzu jim totiž důrazně vštěpovali do paměti, že konto musí být při výjezdu z vozovny kompletní a hotovost může být maximálně dvousetkorunová. A Vašek se přece rozhodl ve své nové životní roli chovat odpovědně!

Budíka si nařídil pro jistotu na za deset minut tři, půlhodina by mu měla bohatě stačit, aby ten služebák stihnul. Pětadvacetiletý organismus je ale natolik funkční, že po probuzení stihnul stolici, sprchu, kus chleba s taveňákem, sklenici sodovky a první cigáro za necelou čtvrt hodinku, takže ještě stačil projet náhled palcových titulků včerejších novin, ke kterým se večer kvůli tomu komplikovanému balení mincí nedostal, a přesto byl přesně ve tři patnáct na refýži

u Veletržního paláce. Sám! Že by tady žádní jiní tramvajáci nežili? Zapálil si tedy další startku a po třech minutách, když se tramvaj typu T1 s označením X objevila na Štostmajeráku, se najednou k nástupnímu ostrůvku z různých stran blížilo asi šest postav v tramvajáckých uniformách. A když služebák vjížděl do stanice, z průchodu U Nováků se vyrojilo dalších osm budoucích kolegů, kteří se tu ukrývali před ranním chladem. Byla polovina dubna, přes den příjemných skoro dvacet stupňů, ale rána přece jenom skoro mrazivá. Na Vaška v tenkém tvídovém sáčku všichni zachumlanci v erárních zimních koutkách jako na zjevení. Jeho ovšem hřálo mládí, sádlo a taky trošku tréma.

„Hele... co to tady máme za civila,“ zaútočila na něho z kasy průvodčí neurčitého věku mezi čtyřicítkou a smrtí. „Tudle je služební vůz, panáčku, žádnéj flamendrác pro vochlasy.“

Vaška to trochu namíchlo a nadechoval se k řízné odpovědi, ale pak raději vyfoukl přebytečnou páru a vytáhl z kapsy saka fungl novou služební tramvajenku s včera čerstvě vylepenou dubnovou známkou.

„Sorry, já sem novejš... vod včerejška...“

Dáma v kase změnila tón. „Tak to jó, to je něco jinýho... študák?“

Vůz byl plný asi tak z poloviny. Část pasažérů pochruovala, ale lidi kolem kasy zbystrili pozornost, aby se něco o tomhle tlustém individuu, které teď nejspíš budou nejen ve služebáku potkávat dost často, něco dověděli.

Vaškovi se takhle hned z výkopu nechtělo absolvovat spontánní kádrový pohovor, a tak na položenou otázku neurčitě zabručel: „Jo, študák... brigáda.“

Mezitím dojeli k Fučíkárně a tam spolu se třemi dalšími uniformami přistoupil i Vaškův vzdálený bratranec Jirka, který za Kobylisy jezdil už nejméně deset roků jako fíra a požíval zde dosti výsadní postavení odborového předáka.

„Nazdar Vašku, tak ses dal k nám? Dobře děláš, tady je sranda.“

Tím jejich dialog skončil. Byl to opravdu dost vzdálený příbuzný a skutečně si toho neměli moc co říct. Publikum ovšem bylo uspokojeno, vědělo o novém kolegovi takřka vše, co ho zajímalo, a tak mohlo dále pokračovat v podřimování, dloubání se v nose a podobných aktivitách. Kromě Jirky a dvou dalších nadšenců, kteří v nepohodlné poloze s aktovkou jednoho z nich na kolenou začali hrát mariáš. Nakonec, do vozovny je to ještě skoro dvacet minut a ten čas se musí nějak využít.

Služebák samozřejmě nezastavoval ve výstupní stanici před vozovnou, veksle byly náhodou nastaveny správným směrem, a tak to pasažéři měli do příjemně vytopené výpravny jen pár kroků. Než se Vašek stačil trochu zorientovat, u pokladního okénka už stála nejmíň desetičlenná fronta průvodčích vyměňujících včerejší tržbu za nové štočky lístků. Sám se do ní taky mínil zařadit, byť jeho ruličky drobaků se po estetické stránce s produkty zkušenějších kolegů nedaly srovnávat, s hrůzou si však uvědomil, že vlastně neví, na jakém čísle dnes bude působit, a tudíž by mohl čekáním ve frontě třeba i svoji premiéru prošvihnout. Včera se mu totiž dostalo pouze informace, že tu musí být ve čtyři ráno a ostatní se dozví. Zmocnila se ho nervozita a bezradně hledal v mumraji ošklivých šedivých uniforem nějaký záchytný bod,

když ze dveří označených cedulkou NEVSTUPOVAT vyšel obtloustlý padesátník s nějakými papíry v ruce a tvářil se ustaraně. To je přece ten chlap, co ho včera poslal na zácvik na trojce s tou tramvajáckou Elinou Makropulos! To bude asi nějaká šajba, tak snad se od něho něco dozví.

„Dobrý den, tak já sem tady, jak ste včera říkal, že tady mam bejt ve čtyři,“ hlásil se.

Otrávený hodnostář ho bez zájmu sjel ještě otrávenějším pohledem a pak mu zřejmě svitlo. „No jó, vlastně... ty seš ten novej. Počkej tady chvíli.“

Odkolébal se na svých hodně křivých nohách – nejspíš byl za mlada aktivním fotbalistou nebo možná zajížděl sudy – k pokladně, odstrčil maníka právě odevzdávajícího tržbu a vystrčil na výpravnu svoji objemnou prdel, když vrazil hlavu do okýnka, aby tam předal ty svoje papíry a udělal nějaké příkazy. To trvalo asi minutu, ale pak ještě dost dlouhou dobu musel Vašek čekat, než si ho nadřizený zase všimne, protože ho nejméně čtyři jiní tramvajáci postupně obtěžovali s nějakými nesmyslnými dotazy, jak se dalo vyčíst z jeho čím dál namíchnutějšího ksichtu. Konečně se pak mohl chvíličku věnovat i kandrdasovi.

„Tak poď se mnou...“

Vašek ho následoval do vedlejší ratejny vyplněné několika dlouhými stoly, kolem nichž na lavicích sedělo, intenzivně hulilo a popel do konzerv od hovězího ve vlastní šťávě, jakož i leča s klobásou klepalo asi tak třicet zaměstnanců dopravního podniku, čekajících v teple na čas odjezdu své linky stanovený jízdním řádem. Jedna stěna téhle místnosti byla vyhrazena portrétu prezidenta Svobody a údernému

heslu DOPRAVÁCI ZÁVĚRY XIV. SJEZDU SPLNÍ!, ačkoli přítomní dopraváci rozhodně nepůsobili dojmem, že by jim plnění jakýchkoli závěrů leželo na srdci. Protějšší zeď pak byla pokryta normalizovanými nástěnkami, jejichž obsah nezasvěcenému pozorovateli, kterým byl v této chvíli samozřejmě i Vašek, vůbec nic neříkal. Sem ho nakormidloval vysoce postavený dopravák a vyštěkl: „Méno!“

„Zbořil...“

Nastala chvíle přemýšlení. „No jo, kurva, to sem včera tady někde psal.“

Posunul si na nose brejle, takové ty nejlacinější, na pokladnu bez doplatku, a u čtvrté vitríny vítězně ohlásil: „No jasně, tady tě máme... Budeš mít za parťáka Jindru Marečka, toho si važ, to je solidní fíra. A dneska jezdíte sedmou čtrnáctku... to sou čtyry kola, výjezd ve čtyry dvacet jedna... Sakra, klu-ku, co se tady flákáš, dyk ti to jede za deset minut, mazej... Ale blbost, počkej, vono se to vo nějakou minutu neposere, dyk ti musim dát štítky, poď se mnou.“

Odtáhl ho zpátky do té přední místnosti a dokonce ho vmanipuloval i do tajemných dveří s cedulkou NEVSTUPOVAT. Byla to přetopená kancelář se čtyřmi psacími stoly, zaprášeným oleandrem, několika plechovými skříněmi, z nichž jedna asi skrývala státní tajemství, protože byla zapečetěná červeným voskem s příslušnou orazítkovanou nálepkou. Druhá část téhle místnosti byla oddělená solidní železnou mříží, skrze kterou Vašek mohl pozorovat dvoučlennou směnu vybírající od průvodčích za okýnkem tržbu a vydávající jim nové štůsky tramvajových lístků. Za nimi u zdi stály tři ocelové trezory, jeden dokonce otevřený,

a jejich přítomnost v tomhle prostoru byla logická, na rozdíl od zapečetěné skříně vpředu, která nejspíš obsahovala nějaké směrnice týkající se atomového výbuchu a podobné důležitosti.

Výpravčí, to byla zřejmě funkce onoho obtloustlého veterána, se chvíli hrabal ve značném bordelu na svém psacím stole, až konečně našel hledané – podlouhlou lepenkovou obálku hnědé barvy, kterou podal Vaškovi.

„Tady máš štítky, to vám snad v kurzu říkali, že štítky jsou to nejdůležitější, ne? Hlavně tam nezapomeň napsat číslo, jinak dostaneš hovno a né prachy, študente. Pamatuješ si svůj číslo?“

Vašek sice něco v třídním kurzu o děrných štítcích a výkazech směn zaslechl, ale pozornosti těmto informacím moc nevěnoval.

„To jako myslíte to služební číslo... To bych se musel podívat, já sem si to někam napsal.“

Hodnostáře to rozparádilo: „To sem si moč myslet, inteligent. Koukej, mladej, tady seš hovno u cesty, tady tvoje méno nikoho nezajímá, poněvač tady seš číslo. Hele, já se sice menuju Kočka, ale to je dopravnímu podniku fuk, poněvač já sem číslo 6138, tak si honem ráčej to svý numero zapamatovat... A mazej, jede ti to za sedum minut. Jaký že to máš číslo... Ale né to tvoje služební, tramvaj. Sedmá čtrnáctka? Tak ta je na šestý koleji.“

„Tak díky, pane Kočka!“

Vašek si od něho vzal ty důležité štítky a vydal se hledat šestou kolej, sedmou čtrnáctku a pana Marečka, se kterým teď asi bude trávit poměrně dost času.

Mezi patrovým domkem, jehož přízemí zabírala výpravná a kanceláře, a vlastní vozovnou byl frajplac protkaný důmyslným systémem kolejí a výhybek, aby zatahující soupravy trefily na příslušné místo v obrovské hale, kde během noční pauzy parta zámečníků měla napravit všechny nedostatky, které řidič během směny shledal a poznamenal do knihy závad. A kupodivu daleko více oprav vyžadovaly takzvané nové vozy, neboli tramvaje typu T3 a hlavně T1, parkující na kolejích číslo 11 až 20, než električky poctivě kovářsky vyrobené ještě za Křížíka a barona Ringhoffera, zvané plecháče, v levé části remízy. Nejvíce běžných závad bylo vždycky na podvozku, proto pod všemi dvaceti kolejemi uvnitř byl skoro dva metry hluboký montážní kanál, do kterého spadnout by asi nebylo nic příjemného.

Najít šestou kolej bylo díky velkým plechovým cedulím poměrně jednoduché a ve vratech už stála třívagónová souprava se svítící čtrnáctkou na střeše. Před ní trochu nervózně přešlapoval vysoký štíhlý čtyřicátník v kompletní šedivé uniformě a vedle něho netečně hulil nejmíň sedmdesátiletý veterán v kožichu, s žebřadlem na pupku. Vašek přidal do kroku, aby projevil snahu, řidič se podíval na hodinky a přivítal ho: „No to je dost, já už sem málem šel pro zálohu. Ty seš asi ten novejš. Za minutu startujuj... Jo, já sem Jindra Mareček.“

Vašek mu chtěl podat ruku a představit se, ale pan Mareček už stál za kontrolérem, dvakrát šlápnul na zvonek a čtrnáctka se pomaloučku dala do pohybu. Dědek se mezitím přemístil do druhého vlečňáku, takže první šichta nejspíš proběhne v prostředním voze. Má tam tedy jít a rychle si naskočit? Ale v kurzu jim přece kladli na srdce, že povinností

vlakvedoucího, neboli průvodčího na prostředním voze, je přehazovat výhybky, a tady na dvoře určitě bude zapotřebí nějakou nastavit. Naskočil si tedy do motoráku, aby byl pro tuto činnost k dispozici, ale řidič překvapeně zabrzdil.

„Co tady děláš?! Mazej do svého vozu!“

„Já myslím... abych vám udělal veksle, tak...“

„To si dělám sám, ty se starej vo svoji práci a koukej pořádně zvonit.“

Tak se zdá, že to plnění závěrů sjezdu v případě průvodčích spočívá ve zvonění, napadlo Vaška, když se rozhlížel po svém prostředním vagónu. Hned si to taky mohl vyzkoušet naostro, když vyjeli před vozovnu a v nástupní stanici nebyla pochopitelně ani noha. Komu normálnímu by se taky chtělo ve čtvrt na pět ráno do pěti stupňů nad nulou. Tramvaj ještě se strašlivým skřípotem brzdila ve stanici, když se ze zadního vlečňáku ozvalo cinknutí, a teď nastala pro Vaška ta úžasná chvíle, o které snil už jako tříletý kluk, že si jednou bude moct zatáhnout za tu koženou šňůru, která se táhla po obou stranách plecháče, a zazvonit si jako dospělý chlap na fíru, že je takřikajíc odstanícováno a může se rozjet vstříc dalším úkolům. A povinnost mu dokonce velela zvonit dvakrát, neboť vládl prostřednímu vozu, a byl tedy vlakvedoucím. Zvuk to byl pronikavý, esteticky sice nic moc, ale pocit z prvního odstanícování měl docela dobrý, i když, mezi námi, o nějaký orgasmus se nejednalo.

Identická situace proběhla i ve stanicích *Líbeznická* a *Střelnická* – na stanici nikdo, takže cink... cink cink... a jede se dál. Tenhle způsob práce vypadal docela sympaticky, ale ze všerejšího zácviku si Vašek odnesl zkušenost, že tramvaje

dovedou být v jiných hodinách i docela slušně narvané. Pohoda skončila ve stanici *Čimická*, kde mu do vozu nastoupilo asi šest lidí. Pět z nich se prokázalo lístky z autobusu číslo 114, na kterých jim pečlivě vyznačil kleštičkami přestup, šestému naštěpal svoji první samostatnou jízdenku, za kterou obdržel honorář sestávající z osmi desetníků a čtyř pětníků.

Tak to nám to pěkně začíná! Vzpomněl si na včerejšek a na tu nesmrtelnou konduktérku, která mu během krátké pauzy na smyčce *Kačerov* dávala dobrou radu: „Lidi sou strašný kurvy. Když stál lístek šedesátník, tak sme je kolikrát na kolenou prosili vo nějaký drobný, a teďka když je to za kačku, tak si všichni schválně schovávaj všecky možný tříhalíře, aby nás mohli nasrat. Koukej se těch drobaků rychle zbavovat, kdo by se s tím balil.“

Počet pasažerů se změnil na *Vychovatelně*, kde tři osoby vystoupily, aby je vystřídalo pět dalších. Vašek prodal další tři lístky, za které tentokrát inkasoval v sympatických korunových mincích, štípnul dva přestupy a začal uvažovat o logistických problémech. Přece tu svoji aktovku, ve které transportoval z domova žebadlo, a kromě toho obsahovala i rezervní balíček startek a Briffaultovy *Dny tápání*, kdyby se náhodou naskytla příležitost si během šichty něco přečíst, nemůže nechat mezi pasanty bez dozoru. O samotné zavazadlo a cigára ani tak nešlo, ale knížky by mu bylo líto, když ji konečně po dlouhém hledání objevil v antikvariátu na *Můstku*. Zrovna stanicovali na *Bulovce*, kde na refýži pochopitelně taky nebylo živáčka. Podíval se do zadního vlečňáku na dědka, co že nezvoní a neplní tak závěry. Ten v úplně prázdném voze spokojeně chrápal, tak to odzvonil i za něho,

a při té příležitosti si všimnul, že starý praktik má svoji tašku adjustovanou na kovovém čudlíku, který přichycoval dveře vozu v trvale otevřené poloze. To je nápad! Holt, předválečná škola. Rychle tedy následoval příkladu a jeden problém byl vyřešen. Kdyby mu tu aktovku chtěli teď ukrást, rozhodně by si toho někdo musel všimnout.

U Kříže přistoupilo dalších pár lidí a Vašek zjistil, že mu v žebradle překáží asi tak dvacet centimetrový balíček konta lístků v hodnotě dvou tisíc pěti set korun minus asi tři stovky, které vydělal včera. Zvláště pak, když jeden z nově přistoupivších vytáhl z kapsy padesátikorunovou bankovku a z kožené brašny bylo nutno vylimínovat příslušný počet drobných na její rozměnění. Situaci mu zkomplikovali i dva dost ožralí příslušníci Československé lidové armády do hodnosti četaře včetně, oprávněně požadující jízdenku za poloviční cenu. Musel tedy nejdřív najít bloček dětských jízdenek, mezitím už stanicovali u *Divadla S. K. Neumanna*, a najednou měl tak plné ruce pazourů, že málem nestihl včas odzvonit. Naštěstí následovala veledlouhá stanice přes Libeňský most, během které vyřešil i druhý logistický problém.

„Já vůl,“ nadával si polohlasně, „na co jsem si předevcírem kupoval ten zámeček, co mám na kovovém kroužku žebradla, dyk nám přece v kurzu říkali, že konto a prachy se zamykají do té kasičky u dveří.“

Zbytek první cesty na Kačerov pak proběhl skoro v klidu. Na dělnickou třídu bylo ještě trochu brzo, ouřadové zatím spokojeně hnípali v peří a o jízdu tramvají v tuhle hodinu jevili zájem pouze extravagantní živlové jako flamendři, tramvajáci s pozdějším výjezdem nebo cestující honící vlak

s podobně nesmyslným jízdním řádem. Dokonce došlo k paradoxu, že středem Václaváku, který se na jízdence označoval jako čtvrté pásmo, neboli absolutní centrum, projížděl ve svém vagónu úplně sám, bez cestujících. Využil tedy příležitosti a zapálil si cigáro, které ovšem musel hned ve *Vodičkově* rychle típnout a spálil si přitom ukazovák.

„Ale klidně hulte, pane průvodčí,“ řekla ta starší a ještě ošklivější z obou kurev, které nastupovaly do vozu, „my si taky zapálíme, jo?“

Jakkoli Vašek normálně neměl problémy s komunikací, teď byl najednou ve velkých rozpacích. Jednak se vlastně poprvé v životě dostal do kontaktu s opravdovou prostitutkou, navíc s řešením takhle složité situace třídní kurz pro průvodčí nepočítal. Zachoval se proto naprosto nesmyslně, asi jako gymnazista přichycený o velké přestávce při kouření na pisoáru. Nenápadně, nebo aspoň si myslel, že nenápadně, vyhodil vajgla otevřenými dveřmi a nasadil přísný tón: „Dovolte, já přece nekouřím, tady...“ koktal a oprávněně si připadal jako blbec, „... v tramvaji je kouření zakázáno, to platí i pro vás, dámy.“

Ta o něco mladší a nepatrný kousíček méně nepůvabná se však nedala vyvést z míry. Vytáhla z kabelky krabičku amerík a rakouský zapalovač, nabídla své kolegyni a pak s rozkoší foukla Vaškovi kouř do ksichtu.

„To sem zvědavá, mladej, jak mě teďka donutíš to cigáro típnout.“

To bych taky rád věděl, říkal si tramvaják-začátečník a zoufale švenkoval střídavě do motoráku i druhého vlečňáku, jestli tam nenajde nějakou inspiraci pro vyřešení téhle

šlamastyky. Ale Bůh je spravedlivý a hned ve stanici *La-zarská* mu seslal pomocníka v podobě staršího esenbáka, kterému zřejmě zrovna taky skončila noční šichta. Jakmile se objevil na plošině, obě sexuální nádenice rychle zahodily právě zapálené cigarety na zem a s výkřikem „Do prdele, starej Václavík!“ druhými dveřmi soupravu opustily. Vaškovi se ulevilo a jakkoli neměl příslušníky Veřejné bezpečnosti v extra oblibě, na tohoto se usmál. Chvilku přemýšlel, jestli by nestálo za to ty veliké americké špačky sebrat a na konečné v klidu dokouřit, kdy se taky chudý student, respektive chudý brigádník, dostane k tak kvalitnímu materiálu, ale hrdost a taky trochu strach z nějaké ošklivé nákazy zvítězily. Pro jistotu ještě oba oharky brutálně uhasil botou mezi lačkami kryjícími podlahu vagónu, aby od pokušení ochránil i cestující veřejnost, odzvonil a uklidněn se vydal vstříc dalším dobrodružstvím první samostatné směny.

Smyčka na *Kačerově* byla takřka liduprázdná, právě odjíždějící trojka odvážela všechny zatím shromážděné pasanty, takže jediným živáčkem byl starší pozorka klepající kosu navzdory erárnímu zimníku. Z Vaškova vagónu neměl na konečné kdo vystoupit, poslední cestující ho opustil na *Budějovické*, takže si ještě před dobrzděním konečně mohl v klidu zapálit, aniž by ho při tom rušily nějaké kurvy. Ale zase tak jednoduché to nebylo. Když vystoupil z vozu a blížil se k parťákovi Marečkovi, vyměňujícímu si nějaké zdvořilosti s přítomným traťovým dispečerem, oba starší kolegové se na něho obrátili s námitkami.

„Nekuř, uschne ti pytlík, jak říkávala moje babička,“ napomenul ho fíra.

„Moje řeč,“ připojil se pozorka, „a ty seš kdo vlastně, že tě vidim poprvně... to je tvůj novej parták, Jindro?“

„Jó, fungl novej, dneska máme premiéru, ale zvoní dobře, bude šikovnej.“

Vaškovi to trochu zalichotilo, ale z určitých rozpaků, jak jednat s partákem, mu to nepomohlo. On mu sice tyká, ale kinderstube mu nedovoluje lidem nejmíň o patnáct let starším taky tykat, zvlášť když se jedná o osobu ve služebním poměru nadřízenou. Uchýlil se tedy k neosobní konverzaci.

„Kolik tady máme času, na tý konečný?“

Mareček se podíval na hodinky.

„Celkem eště sedum minut, ale za pět minut už musíme najet do stanice a pustit lidi dovnitř, tam už bánít nemůžeš.“

Pozorka souhlasně přikyvoval hlavou, jak tenhle řidič dobře zná a nejspíš i dodržuje pracovní předpisy, ale najednou zbrunátněl.

„To je ale dobytek! Vo deset minut dřív. No jo, pan Franěk, známá firma, ale tohle si vodsere.“

Na smyčku se totiž vřítla trojka s kobylyským číslem a ze schůdků motoráku se na ně chechtal sympatický třicátník.

„Nazdar soudruzí, čest vaší práci. Tak co, pane dozorce, vy mě asi chcete sprdnout, že jo?“

Přestože teprve začínalo šírat, Vaškovi se tahle figura zdála nějak povědomá. I ten hlas už určitě někde slyšel, ale odkud by se měli znát, ho nenapadlo. Nicméně rozlícený pozorka ho určitě znal až moc dobře.

„Hele, ty... Já už toho mam dost, a eště si začínej s politicejma provokacema. Včera sem ti to tady přece řek jasně, eště jednou a dám tě do hlášení... a dneska si pán přijede

hned v prvním kole vo deset minut dřív, tak teda tendle měsíc s prémiema nepočítej.“

Hříšník k nim popošel a nezdálo se, že by mu tohle jebání mělo kazit náladu.

„Ale no tak se nerozčilujou, pane dozorce, dyk já to dělám pro vás. Kdyby všichni jezdili tak ukázněně jako tajídle Jindra, tak vy byste neměli do čeho píčhnout. Dyk byste se tady ukousali nudou, neměli byste koho prcat, na koho psát hlášení, někdo přece musí vobčas přijet vo trošku dřív, abyste vy mohli vykázat nějakou činnost, néé?“

Marečka to očividně pobavilo, kdežto dispečer najednou nějak nevěděl, jestli má ještě zvýšit stupeň jebání, nebo se taky zařehtat. Nakonec vypustil přebytečnou páru a mávnul rukou.

„Ty seš teda děsný číslo, Franěk. Šoupni se na tu vodstavnou kolej, dyk si, ty vole, předjel tu pankráckou trojku, co teďka přijíždí a má jezdit před tebou.“

Provinilec sklapnul kufry a zasalutoval. „Provedu, šéfe, ale měl byste taky trochu zjebat toho pankráckýho loudu, že se s tim nějak moc sere.“

Písknul na svého průvodčího, aby mu pohlídal couvání a přehodil veksle, a pak si najel na manipulační kolej, aby se soupravy dostaly do správného pořadí. Mareček se pořád ještě chechtal, ale pak se podíval na hodinky.

„No jo, ale my už musíme. Je tam dědek, vzádu?“

Vašek se otočil, viděl starého průvodčího pochrupovat ve svítícím vlečňáku, a tak mohl vydat kladné stanovisko.

„Tak si naskoč,“ zavelel fíra, „a připrav se, že tudle cestu si mákneš.“

Věděl, o čem mluví, protože na nástupní stanici už se houfovalo nejmíň třicet lidí, které sem v posledních minutách dopravily autobusy z panelákovů u Thomayerky a na Novodvorské. A než popojeli těch pár desítek metrů, další autobusy vychrlily ještě větší hejno pracujících, určité žhavých do budování reálného socialismu. Bylo pár minut po půl šesté a ve fabrikách bylo nesmyslným zvykem být v šest hodin u píchaček.

Všechny tři vagóny odjížděly z konečné hodně nacpané, průvodčí měli plné ruce práce, i když pekuniární zisk byl minimální. Většinou totiž vyznačovali kleštičkami přestupy do lístků, které si jejich přistoupivší zákazníci zakoupili v autobusech. Ale jejich mzda byla hodinová, takže jim to mohlo být jedno, i když prodírání narvaným vozem a neustálé kladení otázky, zda pán už pojede přímo nebo přes, bylo dost fádňí. A k tomu ke všemu ještě ty otrávené ksichty! Vypadalo to, že z převážených pracujících se na budovatel-ské úsilí vůbec nikdo netěšil. Vaškovi to přišlo nějak líto, a tak se ve stanici *Budějovická*, kde se mu do vagónu vecpalo dalších asi patnáct lidí, pokusil tu truchlivou atmosféru trochu odlehčit:

„Dovolíte, vážení, já se mezi váma protáhnu jako lasička.“

Sebekriticky paradoxní srovnání stopadesátikilového konduktéra s hbitým zvířátkem zabralo. Nejen že se dav před ním jako mávnutím kouzelného proutku rozestoupil, ale několik nasraných ksichtů dostalo o kousek optimističtější výraz, dokonce se ozvalo i trochu smíchu a jedno verbální uznání doprovazené poklepáním po rameni.

„Dobrý, pane průvodčí.“

Nicméně než dojeli na Synkáč, pobavené publikum se zcela vyměnilo za další várku snad ještě nasranějších lidí a Vaškovi přišlo trapné svůj fór hned opakovat. Taky už bylo skoro šest, dělnická třída se ve svých fabrikách převlékala do montérek a tramvaj mířící do centra byla zase poloprázdná.

Čtrnáctka měla druhý konec na *Vychovatelně*, což je místo nesmírně nudné. Kdyby tu před osmadvaceti lety nezabili Heydricha, dalo by se skoro mluvit o řiti Prahy. Z hlediska tramvajáckého se ovšem jednalo o význačný punkt, kde se scházely, respektive v opačném směru rozcházely, linky jedoucí přes Holešovice s tratí libeňskou, navíc se tu střetávaly s autobusy městské hromadné dopravy, ba dokonce i s některými spoji ČSAD. Bylo tedy logické, že tuhle stanici museli podle předpisů průvodčí na lístkách označovat jako uzel, a taky zde probíhala většina poledních střídání, kdy odpolední směna nerada přebírala vládu nad jednotlivými vozy soupravy, zatímco od brzkého rána sloužící posádka radostně balila svých pět švestek a spěchala, podle své letory, spláchnout tu dřinu v pohostinském zařízení, dohnat spánkový dluh, sprdnout ženu a děti, popřípadě věnovat se jiným bohulibým činnostem nesouvisejícím bezprostředně s plněním závěrů usnesení. V sedm hodin ráno, když tam sedmá čtrnáctka přesně na čas dorazila, byla ovšem *Vychovatelna* onou výše zmíněnou prdelí světa a její posádka o radostech poledního střídání mohla jenom tiše snít.

Vašek si pochopitelně zapálil další startku a trochu rozpačitě vykročil směrem k motoráku, aby se pokusil navázat bližší kontakt se svým parťákem, ten ovšem sotva zabrzdil, velice rychlým krokem zamířil k betonové budce v těsné

blízkosti smyčky. Soudě podle překotného způsobu otevírání reterátu důmyslným zařízením, které zároveň sloužilo k manipulaci s okny i střešními větráky v nových tramvajích, potřeba pana Marečka byla dost naléhavá. A zřejmě i ne až tak úplně jednoduchá. Vašek si zrovna chtěl dopřát druhou cigaretu, když se odněkud vynořil zdejší pozorka, nervózně se dívající na hodinky. Z kadibudky se ozvalo splachování a fíra, chvatně si upravující uniformu, se v poklusu omlouval: „Už jedeme, pane dozorce, všechno stíháme.“

Vašek v duchu poděkoval otci, který mu odmalička vštěpoval zásadu, že první cesta z postele musí mířit na hajzl, a rezignovaně si počkal na svůj vagón, do kterého se už za těch pár hodin praxe naučil docela elegantně naskakovat. Asi to sbližování s partákem nebude tak úplně jednoduché.

Následující kolo se neslo ve znamení přepravy bílých límečků do jejich kanceláří. Po sedmé hodině ranní už je v dubnu dost světla i při zatažené obloze, a tak pohled na nikoli optimistické obličej pracujících inteligence, respektive nepracujících polointeligence, nebyl nic moc. Zlatí dělníci v milosrdném přítmi kola minulého! Tady nasazovat „lasičku“ by bylo házení perel sviním, řekl si Vašek a plným vagónem se probíjel s otrávenou zarputilostí korespondující s pocity přepravované veřejnosti. Kšeft běžel na plné obrátky, žebadlo bylo s přibývajícím záplavou drobných stále těžší, kleštičky se neustálým štípáním lístků vlastních i přestupních málem rozpálily doběla a na koncích člověk sotva stačil dvakrát potáhnout z cigára, protože řidič Mareček dodržoval pečlivě jízdní řád, a než by přijel na kontrolní bod o minutku před stanoveným časem, raději nechal své průvodčí dřít mnohem

víc než jejich kolegové, kteří se jim díky rychlejšímu řidiči vezli na kufru. To i začátečník rychle pochopil, zvláště pak, když osmá čtrnáctka z konkurenční pankrácké vozovny jim přijela na Kačerov v těsném závěsu a nikoli nepůvabná konkudtérka k němu povýšeně prohodila: „Teda jezdit za tvým fírou, to je paráda, já neměla celou cestu do čeho píchnout. Škoda že máme šejdra, za váma bych jezdila furt.“

Vaška touhle hláškou uvedla do rozpaků. Kolegyně přibližně stejného věku, ale s mnohem větším poprsím, i když ani to Vaškovo nebylo zcela zanedbatelné, se mu docela líbila a rád by se s ní pokusil navázat bližší kontakt. Na druhou stranu byl však vždycky týmovým hráčem a tady šlo o čest jeho kapitána, i když o něm zatím kromě jména a příjmení nic bližšího nevěděl, vyjma té poněkud diskutabilní záliby v dodržování jízdniho řádu. Po chvilce váhání se ale zachoval jako charakter.

„Náhodou, pan Mareček jezdí na čas a já si myslím, že je to tak správný.“

Fešanda si ho kriticky přeměřila od skoro dohola ostříhané hlavy přes obrovské břicho až po šestačtyřicítky nohy v laciných mokasínech.

„Hmmm... ty budeš asi taky pěkněj trouba, že jo.“

Otočila se o sto osmdesát stupňů a zamířila ke svému fírovi, který se figurou od Vaška příliš nelišil, zato byl nejmíň o deset roků starší a podle výrazu ve tváři a tetování na krku soudě to asi nebude žádný duševní lamželezo. Škoda! Ale třeba se někdy s touhle dámou potkají za příznivější konstelace.

Na konečné se tedy nikdy moc nezdrželi, takže sotva stačil do děrného štítku zapisovat časy a počty prodaných lístků,

dát si pár rychlých šluků a už zase hnali zpátky na druhý konec. Tedy, spíš se posunovali předepsanou rychlostí přesně podle jízdního řádu, pokud ovšem nevznikla na trati nějaká zdržující okolnost, což bylo pokaždé, takže na smyčku přijížděli s větším či menším zpožděním a další čtrnáctkou na kufru. Vaška to pochopitelně trochu sralo, ale před dalším výjezdem z *Vychovatelny* ho pan Mareček trochu povzbudil: „Teď koukej pořádně zvonit, na Kačerově budeme mít sváču, tak se pokusím jet trochu rychlejc.“

Dopadlo to dobře, přijeli jenom s minutovým zpožděním, takže na občerstvení měli celých devatenáct minut. Dědek ve vlečňáku sundal aktovku z ustájení na dveřích, z ní vybalil termosku a navzdory sluníčku a již nejméně patnácti stupňům Celsia si dopřával něčeho teplého, kožich stále neodkládaje. V motoráku pan Mareček právě rozbaloval svačinku úhledně zabalenou v papírovém ubrousku a tvářil se spokojeně.

„Tak co nám to dneska mamina připravila... Jó, šunčička, to si dám líbit.“ Pak si všimnul přistoupivšího partáka a udiveně se zeptal: „Ty nemáš žádnou sváču?“

„Neé, já mám celkem dost kalorií v zásobě... tajídlenc,“ poklepal si Vašek na svůj mohutný břich, ale pohled na pochutnávajícího si řidiče mu působil takřka fyzická muka. Nejradši by mu tu obloženou housku vyrval a sežral na jedno otevření huby.

„To já bych teda nevydžel, celý dopoledne bez jídla,“ uvažoval nahlas starší kolega. „Hele, nechceš si skočit do hospody? Už mají votevřínó.“

Rukou, ve které držel napůl sežranou svačinku, ukázal směrem k pohostinskému zařízení na rohu posledního z řady

činžáků, které z jedné strany lemovaly tramvajovou smyčkou. Jinak byly všude kolem jenom pole, louky a elektrické dráty. Vašek si během předchozích kol tohoto záchytného bodu nestačil všimnout, kvůli tmě i kvůli ukázněnosti svého řidiče. Ale teď ho zdvižená roleta i nezaměnitelný ruch funkčního výčepu přímo magneticky přitahovaly.

„To je dobrý nápad, dík, tak já to pudu zkusit.“

Na svoji figuru překonal necelých padesát metrů k hospodě docela svižně. Vzhledem k lokaci a pouze několika desítkám minut od otevírací hodiny zařízení docela hučelo. Kolem výčepní stolice byl hrozen konzumentů převážně v montérkách, u stolů moc volných míst taky nebylo. Zvuková hladina v lokále dosahovala určitě víc decibelů nad hygienickou normu a svůj podíl na tom měl i pozorka, který ráno tak neúspěšně vyjebával s kobyliškým kolegou. V ruce třímal poloprázdný půllitr, něco důrazně hučel do hlavy nějakému svému vrstevníkovi ve špinavých modrácích a podle určitých příznaků hlasových i nonverbálních to asi nebylo dneska jeho první pivo. Vaška v první chvíli napadlo, jestli se vůbec průvodčí může napít piva před traťovým dispečerem, ale tyhle rozpaky za něj vyřešil bodrý výčepák.

„Uhněte, soudruzí, tady mají tramvajáci přednost, ty se tady nemůžou flákat celý dopoledne.“

Šoupnul před Vaška obstojně natočenou hladinku, čímž mu na okamžik způsobil další dilema. Jeho poměr k alkoholu byl veskrze kladný, ale protože se jím nechtěl nechat příliš ovlivňovat, dodržoval zásadu nepít před polednem. Dokonce mu pouhá představa léčení ranní kocoviny pivem byla přímo odporná a nikdy ji nepraktikoval. Teď bylo sice teprve deset

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Konečná.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.